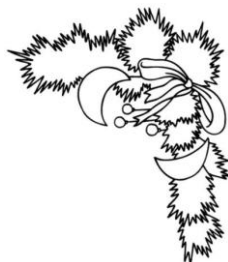

LELKIPÁSZTORI LEVÉL

2012 ADVENT

Újra itt az advent, közeledik a karácsony. A világ is készül a karácsonyra, díszítve vannak az üzletek, fenyőfák állnak a tereken, mindenütt megjelennek az árusok. Az emberek elsietnek egymás mellett, hogy ajándékot vehessenek karácsonyra, mert a karácsony a szeretet ünnepe a világban. Jézus komoly döntést vár, remél tőlünk ilyenkor, karácsonyra készülve is. El akar jönni közénk, családjainkba, közösségeinkbe, munkahelyeinkre, az utcákra, mindenhová, ahol emberek vannak (ez az igazi advent = az Úr eljövetele).

A világ Jézusra vár: az Ő szeretetére vár. Leszünk-e szeretetének eszközei?

Sok külső körülmény is segítheti készületünket: a közös koszorúkötés, a

gyertyagyújtások. A rórate misék, a szentcsalád-járás, a betlehemes próbák, az élő betlehemes. A tavalyi évben kezdtük el, hogy a templom mellett felállított betlehemnél szombatonként **adományokat gyűjtöttünk szegény családoknak**. Szeretnénk ezt idén is meghirdetni. Szeretettel várjuk az ajándécsomagokat, tartós élelmiszert, és mindazt, amit fel tudunk ajánlani, „Amit egynek a legkisebbek

közül tettetek, nekem tettétek”- mondja Jézus. A hit évének programjaihoz kapcsolódva szeretnénk, hogy hitünk előbb legyen. Az advent négy hetére lelki programot készítettünk: Áldott készületet kívánok.

Szeretettel: Tibor atya

Advent 1. vasárnapja

„Itt az óra, hogy felébredjünk az álomból!” Az advent egy új kezdés, új nekilendülés – a mennyország felé vezető útra. Az Úr házába indulunk,

vagyis a mennyországba, énekeljük a vasárnapi zsoltárban: örömtől dobban a szívünk.

De ehhez össze kell szednünk minden hitünket és erőnket: „Öltsétek fel Isten fegyverzetét. Öltsétek magatokra Jézus Krisztust!”

A szentek akkor léptek a szentség útjára, amikor ráébredtek: itt az idő, hogy felébredjek, hogy mindent félretegyek – azért, hogy magukra ölthessék, magukba engedhessék Krisztust. Vajon én is képes vagyok erre? „Istennél semmi sem lehetetlen” – mondja az ige. Mit kell máshogy tennem, hogy magamra ölthessem Jézust? Bizonyára elsősorban azt, hogy nem rohanok a világ csalóka reklámjai után (nem hagyom, hogy elsodorjon a világ hamis fogyasztói versenye). Talán meg kellene újítanom az imáimat? Bocsánatot kellene kérnem valakitől? Meg kellene látogatnom egy rég nem látott ismerősömet? Talán a közösség építése mellett kellene határozottabban döntenem?

Advent első hete új döntésre hív. Fel akarok ébredni. Napi ima, napi elhatározás, roráték, szentgyónás: mind figyelmeztessenek és gyújtsák lángra szívemet. Tervezzek meg

konkrét elhatározásokat: napi lemondást, ami által növekszik szeretetem, amellyel legyőzöm lustaságomat, ínyencségemet, internet-, tévéfüggőségemet vagy egyéb hibáimat – és mindezt odaadhatom Jézusnak.

Advent 2. vasárnapja

„Isten Országában békesség lesz: együtt lakik a farkas és a bárány.” „Legyetek egyetértőek! Egy szívvel, egy szájjal magasztaljátok Istent” – hív a szentlecke. Karoljátok

fel egymást, különösen azt, akit a legnehezebb! Jézus lángra szeretne gyújtani minket, tűzzel akar megkeresztelni.

Advent = eljövétel: Jézus oda tud eljönni, ahol szeretet van közöttünk. Ahol az Ő szeretetében élünk együtt, az Ő szeretetében gyűlünk össze.

Legyen e héten elhatározásom: helyet készítek Jézusnak, hogy bennem és köztünk élhessen, ahogy Máriaiban és a szent családban élt. Élhessen köztünk a családban, hittanon, közösségben, iskolában, különösen azokon a helyeken, ahol ketten-hárman együtt vagyunk hívők. Kezdek el úgy szeretni, hogy én (ha egyedül vagyok, akkor is) lehetővé tegyem, hogy Ő megszülethessen, megjelenhessen közöttünk: például szólítsam meg azt, akit kevésbé ismerek; ha van rá lehetőség, találkozzunk ketten vagy hárman, hogy megerősítsük Jézus jelenlétét köztünk.

A világ Jézusra vár.

Advent 3. vasárnapja

„Örüljön a puszta... ujjongjon a sivatag.” Hogy találok meg az örömet a sivatagban, a pusztában, a fájdalomban, a homályban? Mert Jézus itt is jelen van.

Mert Jézus beleszületett ebbe a világba és magára vette

minden fájdalmamat.

Mert eljött (advent) – csak nekem fel kell fedeznem őt. „Legyetek türelemmel az Úr eljöveteleig.” „Ne zúgolódjatok egymás ellen.” E héten törekedjétek arra, hogy a világ minden sötétjében, életem minden kellemetlenségében, egy igazságtalan szóban, bánásban is dicsőítsem Jézust azért, mert eljött. Mondjam ki örömmel Neki, aki jelen van: köszönöm, hogy itt vagy, hogy megváltottál, köszönöm, hogy a fájdalmat, a sivatagot is betöltötte. És ha ezt odaadom Neked, azáltal is a Te életed árad szét másokra és rám is. Ahelyett, hogy zúgolódnék, ezt az örömet akarom átadni testvéreimnek. És amikor nem sikerült? Ha valahová békétlenséget vittem, utólag tegyem jóvá: vigyem oda a békét! Győzzem le jóval a rosszat.

Mária mindenhová békét vitt.

Akkor is, amikor a legnagyobb üldöztetéseken, fájdalmakon ment át. Mert tudta, hogy vele van Isten.

Add, hogy én is lássam az örömet, minden sivatagban.

Advent 4. vasárnapja

„Íme, a szűz fogan és fiút szül, és Emmánuelnek nevezi el, ami annyit jelent: Velünk az Isten.” Isten megvalósítja a lehetetlent: egy kis falusi lány, egy szűz fogan és Fiának neve „velünk van Isten”. Ez még lehetetlenebb. Csak Isten képes erre.

Én semmi vagyok. Nem vagyok erre alkalmas.

De „Istennél semmi sem lehetetlen. Ezért kell hittel kérnem. Hinnem kell, hogy ő egy ilyen porszemmel is, mint én, hasonlót tehet, mint Máriával. Kérjem én is, hogy egy „kicsi Mária” lehessen, aki hordozza Jézust a világban. (Minden kereszténynek az a hivatása, hogy éljen, de már ne ő éljen, hanem Jézus éljen benne.) Ez olyan hatalmas hivatás, hogy csak Isten képes rá. De Isten azt ígérte, hogy elég

hinni benne, elég kérni hittel, és Ő kibontakoztatja bennünk Jézust. Beszélgessek el többször Szűz Máriával, kérdezzem meg, hogy ő hogyan is élt, és hogy lát most engem.

Aki mellett van, azt Isten ajándékol teremtette nekem, engem pedig öneki teremtett ajándékol.

Hitvallás és imádság a hit évében

XVI Benedek pápa őszre püspöki szinódust hívott össze az „új evangelizációról”. Ugyancsak ősszel hirdette meg az egyház számára a hit évét! Vajon a katolikus egyház következő évének központi témáját a hit éve adja vagy az új evangelizáció? – kérdezik többen. Szentatyánk egy rövid, de mindnyájunkat megszólító apostoli levelet írt a hit évének megnyitására Porta Fidei (A hit kapuja) címmel. A levél a fenti kérdésre is választ ad. Lényegi mondanivalója, hogy minden keresztény küldetést kapott arra, hogy az evangélium tanúja legyen, azaz hogy evangelizáljon; de evangelizálni csak akkor tudunk, ha a folyamatos megtérés útját járjuk, ha az evangélium öröme, maga Jézus izzik a lelkünkben. Vagyis a Szentatya azért hirdeti meg az egyháznak a hit évét, hogy ez évben vizsgáljuk meg hitünket, izzítsuk fel azt – s így váljunk alkalmassá az „új evangelizációra”, amely meg tudja szólítani a mai világot. A kegyelmeket nem azért kapjuk, hogy megtartsuk magunknak, hanem hogy erősítsünk azzal másokat. Sőt, a megtapasztalt kegyelem akkor válik igazán élővé bennünk, ha továbbadjuk, egyébként elhal. Ezt fogalmazza meg a pápa: „A hit akkor növekszik, ha a szeretet tapasztalataként éljük meg, amelyet ajándékba kaptunk; és (akkor növekszik tovább) ha továbbadjuk azt, mint a

kegyelemnek és az örömmel tapasztalatát.” A láng akkor fog élni igazán, ha

továbbadjuk. Elsősorban adjuk tovább a Fényt azoknak, akikkel együtt éljük az Igét. De álljunk készen, hogy továbbadjuk azt minden ismerősünknek – hogy vigyük az evangéliumot a mai világba. /Tibor atya/

Hitvallás és imádság a hit évében. XVI. Benedek pápa megnyitotta a hit évét. A hit kapuja című írásában, amellyel megnyitja ezt a kegyelmi időszakot, ezt írja: „A hit kapuja, amely bevezet minket az Istennel való életközösségre és lehetővé teszi a belépést az Egyházba, mindig nyitva áll előttünk. ...

A HIT ÉVE 2012
2013

Belépni ezen a kapunk azt jelenti, hogy életre szólóan útra kelünk.” Továbbá buzdít bennünket, hogy „minden hívő megújult meggyőződéssel, bizalommal és reménnyel vallja meg a hitet”. Az is különleges, hogy azt írja: „a plébániai közösségek, minden régi és új egyházi közösség találjon módot arra, hogy ebben az évben nyilvánosan vallja meg a Krédót:

-Hiszek a Teremtő Atyában! Hiszem, hogy nem véletlenül jött létre a világ. Hiszem, hogy nem véletlen az a sok szépség, vidámság és elkápráztató jelenség, ami látható magam körül. - Hiszem, hogy a Teremtő akarta,

hogy örömet okozzanak nekünk a születendő gyermekeink, hogy csodáljuk fejlődésüket; a Teremtő akarta azt is, amikor mosolyogva nézem egy kis virág fejlődését, vagy ahogyan a gyermekek örömmel nézik az otthoni akváriumban a kis halak növekedését vagy akár a papagáj figyelő tekintetét. *-Hiszek a Teremtő Atyában, és örülni akarok mindennek, ami Tőle van!*

- Hiszek a Megtestesült Istenben, Jézus Krisztusban, aki otthagya a mennyországot emberként élt köztünk! Elhozta a földre az isteni szeretetet és üzenetet: gyermekként tekinthetünk a Mindenhatóra!

-Hiszem, hogy bízhatunk benne akkor is, amikor földi nehézségek között élünk, emberi létünk gyengeségeivel kell szembenéznünk, az Ő ígéretei miatt bármit érdemes ezen a földön elviselnünk.

-Hiszem, hogy nem csak az a világ létezik, amit szememmel láthatok és kezemmel tapinthatok. Életemben bátran hagyatkozhatok az evangélium tanítására és követhetem a lelkem mélyén halkán megszólaló isteni sugallatokat.

-A Teremtő ajándékozta nekünk a szeretet érzését, mely eltölti egymás iránt a hozzátartozók szívét, a szerelmesek lelkét, és képesek vagyunk bárkit, még ellenfeleinket is szeretni. Ő hívja egybe az egyház tagjait. - Mindezt ő ültette el szívünkbe, ezért Isten iránti örömmel, szeretettel, imádatlaltal teljék be lelkünk. Adjunk hálát az

Istennek a végtelen és időtlen szeretetéért! Legyen hála minden emberi szívben, akire ráteszi láthatatlanul is a kezét és meggyógyítja a lelkét!

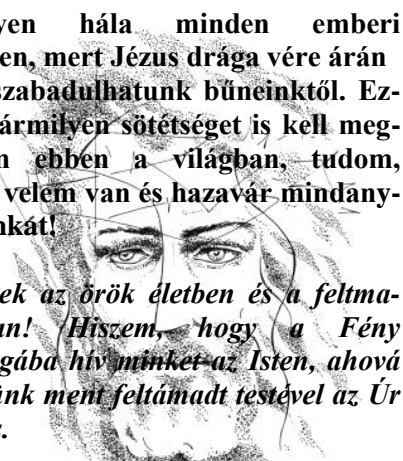
- Legyen hála minden emberi szívben, akinek kinyitja szemét és értelmét, amikor Jézus csodálatos tanításait és bölcsességeit hallgathatjuk az evangéliumban!

- Köszönetet mondok Neki, amiért az Oltáriszentségben itt van valóságosan köztünk: a szentáldozásokban Ő jön hozzánk, és a szentségimádásokban erőt ad lelkünknek!

-Hiszek a mindent körülvevő Szentlélekben! Ő a bölcsesség Lelke, aki vezeti hétköznapi életében is azt, aki kéri, és egy szebb életre vezet el minket már itt a földön is! Ő, aki segít nekünk gondolkodni, imádkozni, és akinek a mélységeit még csak nem is sejtjük! Ő, aki az Atya és a Fiú Szeretete, és tüzes lángjával átjár bennünket is; mindenkit, akinek szívében szeretet van!

-Legyen hála minden emberi szívben, mert Jézus drága vére árán Megszabadulhatunk bűneinktől. Ezért bármilyen sötétséget is kell megélnem ebben a világban, tudom, hogy velem van és hazavár mindannyiunkát!

-Hiszek az örök életben és a feltámadásban! Hiszem, hogy a Fény országába hív minket az Isten, ahová előtünk ment feltámadt testével az Úr Jézus.

Böjte Csaba a hit évéről

Az egyház meghirdette a hit évét. Sokan kérdezik, hogy ez mit is jelent? Mit jelent az élő hit, melynek megkeresésére bátorít az egyház?

Érzékszerveink által kommunikálunk a külvilággal: látunk, hallunk, tapintunk, ízlelünk, szagokat érzünk. Jó dolog érzékszerveink birtokában elindulni, élni, belevetni magunkat a mindennapok forgatagába. Ezek az érzékszervek örömmel, élményekkel töltik meg a napjainkat, általuk bontakozik ki a földi létünk! Nélkülük szegényebbek, fogyatékosok vagyunk, a létezés teljességét sajnos hiányuk miatt nem tapasztalhatjuk meg!

Az emberiség egy részének személyes, boldogító tapasztalata az, hogy birtokunkban van egy érzékszerveinkhez hasonló képesség, melyet hitnek nevezünk, mely által kommunikálhatunk nagy szeretettel, alázattal Istenünkkel.

s mely által ez a világ bennünket meg tud szólítani. Az élő hit, mely által Isten csodaszép arca a sötétben felragyog, engem örömmel, boldogsággal tölt el. Teremtőnk nagy ajándéka,

melyet ki felfedez, s kinek minden-napjainak élő részévé válik, az azt igen sokra tartja, hisz általa szépen rendezett, lakott földdé válik a világ. Vivődásunk többé nem tragikus monológ, hanem a holnapot tervező, építő párbeszéd a Végtelennel. Csodálatos megnyílni a hitből fakadó imában Teremtőnk előtt, kicsinységünk és minden bűnünk ellenére belekarolni abba, ki mindenkinél jobban szeret, hagyni, hogy szelíd, nyugtató szavakkal talpra állítson, vezessen, biztos kézzel szép feladatok elvégzésére bátorítson. Az élő hit – akárcsak a látás a festőnek – értelmet ad az ember bolyongásának, létének itt a földön.

Az imádkozó ember útja soha nem ér véget, mert a hit által nem tudjuk megfogni, bejárni a szelíd Végtelent, de e csodálatos érzékszervünk által sok-sok minden láthatóvá, érthetővé válik napról napra Teremtőnk titkaiból. E kibontakozásnak nincs felső korlátja. A halál csak egy újabb kapu, mert a végtelenre teremtett létünk célja bebarangolni a végtelen Szeretetet, a végtelen Jóságot, a végtelen Bölcsességet, a végtelen Szépséget, az Istent, ki megosztotta velünk a létet! Így életünk a semmibe hulló zuhanásból a hit fényénél az Istenbe torkolló, kibontakozó, örömteli repülésévé válik. Semmihez nem fogható boldogság a hit fényénél bátran kibontani az ajándékba kapott életünk minden egyes percét. Olyan jó egymás után megcsodálni mindazt a gyönyörű ajándékot,

mit Teremtőnk pajkos szeretettel létünkbe elrejtett, melyeket megtalálva, bölcsen használva gazdagabbakká vá-lunk, általuk csodákat tehetünk sze-retetből, szelíden testvéreinknek. Nagy öröm Isten ajándékai alatt roskadozva, élő hittel elindulni és látni, ahogyan szorgalmas kezünk alatt a dolgok szépen, egymásból bontakoznak, mint bimbóból a virág mely felfakad. Nem te alkottál, te csak ott vagy, szor-goskodsz szelíden, gyönyörködsz ben-ne. Csodálsz a hitedből, két kezed munkájából fakadó feltartóztathatatlan kibontakozást, némán állsz mint édes-anya gyermeke mellett, hisz ő szülte, s kinek léte, minden egyes mosolya, pici, puha kacsójának simogatása mégis Isten ajándéka. Álmélkodva leborulsz csodáid előtt, hisz nem vagy varázsló, tudod, hogy nem te teremtetted kis világodat, és mégis oly sok minden a te botorkáló hitedből született. Olyan vagy, mint a kútásó, ki nem ura a víznek s mégis a víz a munkája által született kútból fakadt. Áhítással, örömmel leborulsz mindennapi csodáid partjainál, és poharat véve kezvedbe ma-gad is oltod szomjadat. A hit évét hir-dette meg anyánk, az egyház! Gazda-sági krízisekbe, erkölcsi válságokba, háborús konfliktusokba megfeneklett létünk egyetlen kitörési módja élő hittel megfogni a bennünket teremtő és szeretettel vezetni akaró Istenünk kezét. Én úgy születtem, hogy nem érzem a szagokat, vak vagyok az illatok világára, de elhiszem testvéreim

őszinte örömét, mikor boldogan körbeállják a csodaszép rózsabokrot. Persze, hogy szeretnék részese lenni az örömüknek, ezért újból és újból nekifeszülök kibontakozásomat visz-szafogó korlátaimnak, kérve Istentől, hogy nyissa meg ezt az érzék-szervemet, hogy általa befogadhassam ajándékait. Várom alázattal, hogy megnyíljon az illatok világa előttem, és addig is bizalommal gyönyörködöm testvéreim örömében. Te, ki nem hiszel, lehet, hogy még nem is pró-báltad használni ezt a csodás képes-ségedet. Bizalommal tedd össze kezed, szólítsd meg Megváltódat, ki azt mondja a Szentírásban: „az ajtóban ál-lok, zörgetek, ki megnyitja az ajtót

Nyisd meg szíved ajtaját,
tudatosan akarj hinni,

ahhoz bemegyünk..." lehet, hogy az Isten nem mint nagy folyók áradata tör be az életedbe, de biztos, hogy szelíden felfakad, s az életadó kis forrás vizénél mindaz, mi benned érték, az virágba borul! S ha netalán Istenünk, ki bölcsen osztja ajándékait, téged még nem részesített volna e természetfeletti világra nyíló érzékszervvel, az élő hittel, ne keseredj el, hanem nagy alázattal kérjed. /Csaba testvér/

Akolitusok és lektorok a közösségünkben

Beer Miklós váci püspök ünnepélyes szentmise keretében lektorokat és akolitusokat avatott a váci székesegyházban szeptember 29-én, Szent Mihály, az egyházmegye védőszentje ünnepén. Az akolitus kétéves képzést követően három feladatra kap felhatalmazást a megyéspüspöktől: közösségépítésre, igeliturgia vezetésére, áldoztatásra. A képzés első évének elvégzése után a jelöltek lektori szolgálatot végeznek. Plébániai közösségünkől Fazakas Zsolt és Kazi Szabolcs akolitus, Bukai Tibor és Heckenast Kornél pedig lektor lett. Arról vallanak, mit jelent számukra a hit, az evangelizáció és mit jelent életükben ez az új szolgálat.

Fazakas Zsolt

Az akolitus szolgálat valóban SZOLGÁLAT. A püspök atya közösségépítésre, igeliturgia vezetésére, az

oltár körüli tevékenységekre, áldoztatásra avatott fel, bízott meg. Szeretném megosztani, mit éltem

meg ezzel kapcsolatban: szeptember első hétvégéjén volt Budapesten a Genfest, egy ifjúsági találkozó, a világ

minden tájáról hazánkba látogató fiatalokkal. Vasárnap az esemény zárásaként felekezetenként istentisztelet volt. Lehetőségem nyílt a Szent István-bazilikánál megtartott misén civil áldoztatóként (akkor még külön megbízatással, mivel még nem voltam felavatva a szolgálatra) részt venni. Sok pap volt jelen szerte a világból. Az áldoztatáskor szépen lassan elfogytak az áldoztató kelyhek az oltárról. Nagyon szerettem volna szolgálni. Fájt, hogy nem volt rám szükség, pedig ezért utaztam fel Pestre. Felajánlottam a fájdalommat, mire Jézus megnyugtató, hogy nincs még itt az ideje. Szeptember 29-én az avatásra gyakoroltunk a váci székesegyházban és a feladatok kiosztásánál felmerült a kérdés, hogy ki szeretne áldoztatni? Gyorsan jelentkeztek is négyen. Megint nem sikerült – gondoltam. Az egyikük mégsem áldoztatható, mert neki pont akkor más feladata volt. Kicsit hezitáltam, amikor „valaki” megszólalt bennem: Mire vársz? Rögön jelentkeztem is. Amikor az áldoztatásra került a sor, az oltárhoz mentünk, majd kaptunk egy kelyhet és a kijelölt helyre indultunk. Hogy kihez vezetett a gondviselés? Az első, akit életemben először megáldoztattam, monori közösségünk tagja, Kerdi Tündi és Gábor volt. Nagyon megható és emlékezetes volt az a pillanat. Aznap este kegyelmek sorát kaptam. Egy mérföldkőhöz értem: végre kézzel fogható módon is Jézust adhatom a

világnak. Hitemet egész lényemmel szeretném megvallani. Mécses szeretnék lenni, amit nem rejtenek véka alá, sugározni szeretném magamból Jézus szeretetét.

Kazi Szabolcs

Életem során sokszor kerestem a választ arra, vajon mi az én utam, vagy ha éppen nehezebb az életem, akkor miért történik velem mindez. Azt hiszem, az elmúlt pár évben sikerült megtalálnom azt az utat, amelyen a

Jóisten a „navigátor”.

Amikor elkezdtem az akolitusképzést, még nem voltam biztos benne, mi is a célja velem a

Mindenhatónak. Azóta eltelt két év, és ha nem is teljes mértékben, de azért körvonalazódott, hogy mi is az én szolgálatom, de legfőképpen megtanultam Isten parancsai szerint élni, Isten útját követni és legfőképpen elfogadni, illetve a kapott táalentumokkal gazdálkodni. Hiszem azt, hogy ha eszerint próbálunk élni, akkor a Jóisten megadja mind a boldog családi életet, mind a testi-lelki egészséget, illetve a mindennapi betevő falatot. Hiszen ne feledjük! Ahhoz hogy elérjük célunkat, legyen az családdal, munkahellyel vagy bármi

mással kapcsolatos, először mindig Isten ajtaján kell átlépnünk, mindig az Ő áldására, kegyelmére van szükségünk. Ezt értettem meg ezen a tulajdonképpen lelki gyakorlat-sorozaton: ODAADNI magam JÉZUSNAK!

Heckenast Kornél

Számomra az evangélium megértése, megélése egy egész életen át tartó

tanulási és formálódási folyamat. Isten szavai életem különböző szakaszaiban és élethelyzeteiben mindig más és más üzenetet rejtettek, mást és

mást tanítottak. Az Ige önmagamra és életem alakulására gyakorolt hatása izgalmasan sokszínű, de azok eredői mégis mindig ugyanarra az útra próbálnak terelni, hogy amennyire csak tudok, próbáljak Jézus életének mintájára élni. Amikor sűrű és „pörgős” életemben „elkalandozok”, eltávolodom ettől a követendő mintától, ha ez eszembe jut, akkor kicsit mindig „észhez térítem” magamat és a lelkemet, és próbálok újra a krisztusi útra visszaterelődni. Úgy érzem, ez néha jobban, néha kevésbé sikerül, de vallom, hogy a legfontosabb, hogy az ember mindig újra próbálkozzék, illetve engedjük, hogy az evangélium

Igéri, illetve Isten hívó szava újra és újra képes legyen megszólítani bennünket. Egy ilyen meghívás keretében próbálok elindulni az egyházon belüli világi szolgálatra, melyhez az akolitusképzés adja a keretet, a konkrét tartalommal való feltöltés egyelőre még az Úristen „finomhangolására” vár. Úgy gondolom, hogy a keresztény életminta mindig egyfajta példamutatás kell, hogy legyen, ami akkor a leghatékonyabb, ha az külsőségekben alig észrevehető, hanem szinte láthatatlanul a mélyben dolgozik és munkálkodik. Ez a fajta szeretetszolgálat bizony sokszor áldozatokkal és lemondással jár, ezért is érzem úgy, hogy nem egy könnyed vállalás ez és egyáltalán nem a könnyebbik út, viszont hiszem és bízom benne, hogy az Úr kellő erőt ad mindehhez.

Bukai Tibor

A lektoravatás számomra igazi, szívbéli ünnep volt, mely magasba emelte lelkemet és mélyítette hitemet, küldet

tésemet. Régóta érzem, hogy a **hivatás** nem más, mint meghallani a hívó szót: „Jöjjetek hozzám...”, a **küldetés** pedig

annak vállalása, hogy ezt tovább is adjam: „MenjeteK, tegyeteK tanítványommá minden népet.” Kántorként, tanárként, apaként többszörös meghívást kaptam, s mindennapjainkban megtapasztalhatom a Gondviselés kegyelmét, a hit éltető erejét, a szeretet megtestesülését szavakban, tettekben, egy mosolyban, az okos tekintetek csillogásában. Ez ad erőt akkor, ha úgy érzem: nehéz. Segít vállalni gyertyaléteKmet, mely – bízom benne – nem hiábavalóan ég el, hanem úgy, hogy léte értelmét, fényét és melegét szétoszthatta mindazoknak, akik rábízottak.

Reményik Sándor: Akarom / részlet/

***Akarom: fontos ne legyek magamnak.
A végtelen falban legyek egy téglá,
Lépcső, min felhalad valaki más,
Ekevas, mely mélyen a földbe ás,
Ám a kalász nem az ő érdeme.
Legyek a szél, mely hordja a magot,
De szirmát ki nem bontja a virágnak,
S az emberek, mikor a mezőn járnak,
A virágban hadd gyönyörködjenek.
Legyek a kendő, mely könnyet töröl,
Legyek a csend, mely mindig enyhét ad.
A kéz legyek, mely váltig simogat,
Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.
Legyek a fáradt pillákon az álom.
Legyek a délibáb, mely megjelen
És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem.***

Személyes vallomások hitről, tanúságtételről

A pápa által meghirdetett hit éve kezdetén megkérdeztük plébániai közösségünk néhány tagját, mit jelent számukra a hit, az evangelizáció, hogyan tanúskodnak hitükről mások előtt.

Fazakas Lili, 11 éves, tanuló

A mindennapi életben nem könnyű kereszténynek lenni.

Az egyik nap jöttem haza klarinétóra után és láttam, hogy egy lufit fúj a szél. Megfogtam és láttam egy kislányt, a mamájával ment haza. A

kislány nagyon sírt és a mamája nem tudta, hogy miért sír. Nem tudtam, hogy övé a lufi csak gondoltam. Odavittem és tényleg az övé volt a lufi. Nagyon boldog volt. Megköszönték, hogy visszahoztam. Nagyon jó érzés volt segíteni. utána egész estig boldog voltam, mert segíthettem valakinek. A gimnáziumi tovább tanulásom miatt sokkal többet kell tanulnom. Egyik nap az iskolában megbeszéltük az egyik barátnőmmel, hogy átmegegyek hozzájuk. Boldogok voltunk. Jöttem haza, hogy megkérdezzem, átmegetek-e. De sajnos a válasz "nem" volt, és ezt eleinte nem tudtam elfogadni, hőzöngtem, hogy engem sehova se engednek el, Pedig, ha szerettem volna valakihez elmenni vagy valamit szerettem volna,

legtöbbször meg is kaptam. Aztán egy kis idő múlva rájöttem, hogy van tanulnivalóm és a tanulás fontosabb. De a találkozást anyáék megbeszélték és más időpontra tették. Akkor jobb volt találkozni, mert kész voltam mindennel és a barátságra tudtam figyelni. Ahogy anyáék szokták mondani: - Első a tanulás utána a szórakozás. Sokszor van az, hogy nem könnyű igent mondani.

Amikor kedden a plébánián van hittanóra akkor általában játszunk és beszélgetünk, de az egyik kedd nem így alakult. Filmet néztünk, mégpedig Chiara Luce Badanóról. Az egyik rész, ami engem nagyon megfogott, hogy mindenre igent tudott mondani. Az életben nem könnyű mindig igent mondani Chiarának se volt könnyű. Nekem is sokszor a tanulásra nem könnyű igent mondani vagy a szülők döntésére.

Az iskolában is lehet kereszténynek lenni, csak nem könnyű. Ha például valaki elesik az udvaron odamegyünk hozzá segíteni. Esténként apuval együtt szoktunk letérdelve imádkozni. Van amikor sajnos kimarad, olyankor egyedül imádkozom. Reggel, amikor megyek suliba, elmondok egy imát saját szavaimmal. Ha valami fájdalom ér, felajánlom és olyanokért ajánlom fel, akiknek nagyobb fájdalmaik vannak, például egy családjáért, az egyik osztálytársamért. anya vagy apa csomagolnak csokit, kettőt szoktam kérni és az egyiket nekiadom. Ezzel is segíthetünk.

Sebán Szilvi, 20 éves, a monorierdei közösség tagja

Azt, hogy keresztény vagyok, úgy tudom megmutatni másoknak, hogy kis

szerepeltetéseket teszek nekik, például elmosogatok, vagy épp mikor nincs kedvem beszélgetni mégis figyelmesen meghallgatom amit mond a másik ember. Most az

egyházközségeken belül dolgozom, a munkám az, hogy összeírjam Monorierdőn hányan élnek római katolikusok. Ebből adódóan elég sok emberrel kerülök kapcsolatba nap mint nap. Ezért számomra most a hitemről tanúskodni azt jelenti, hogy elmegyek és beszélgetek az emberekkel, szeretettel fordulok feléjük, még akkor is, ha épp ellenszenvvel találkozom.

Egy történetet mesélek el régebről, mikor tudtam tanúskodni a hitemről: tavaly, amikor még iskolába jártam, a barátnőmék, akik mellékesen tudták, hogy én hitemet gyakorló keresztény vagyok, felvetették, hogy nekik nincs kedvük iskolába menni, inkább menjünk el valahová nézelődni. Elsőnek jól hangzott, mert tudtam: nekünk már megengedik, hogy leigazoljuk magunknak a napokat, így még bajunk sem lett volna belőle, de aztán eszembe jutott, hogy Isten akarata ebben a

pillanatban az, hogy én bemenjek az órákra, ezért mondtam a barátnőimnek, hogy én bemegyek az iskolába. Utána nagyon jó érzés volt, hogy sikerült megtennem ezt a kis lépést.

Az ismerőseimet erre az öröme úgy tudom leginkább meghívni, hogy a viselkedésemmel példát mutatok nekik, ezen kívül pedig elhívom őket az egyházközség által szervezett nyitott programokra, hogy találkozzanak a fiatalokkal, hátha megérinti őket, ahogy élünk. Én nem szeretek beszélni a hitemről senkinek, mert úgy gondolom, hogy a tetteimmel jobban át tudom adni a lényegét és úgy hitelesebb is.

Erdély Fanni, 16 éves, tanuló

Ha valaki pár évvel ezelőtt megkérdezi tőlem, hogy mit jelent a keresztény élet, nem biztos, hogy jó válaszokat adtam volna, mert akkor még nem sokat tudtam erről. Ma már jóval többet tudok mondani. Kereszténynek lenni nem csak azt jelenti, hogy kijelentem, hiszek Istenben, hanem ennél sokkal összetettebb dologról van szó. Teljes fordulatot vesz az életed, más megvilágításból látsz mindent. Talán ami legjobban jellemez minket, az az a szabály, hogy: Tedd azt másokkal, amit szeretnél, hogy veled tegyenek! Ez tölti be életünk minden

pillanatát, amit megteszünk, nem magunknak tesszük, hanem Istennek/Istenért.

A világi dolgoktól nagyon nehéz elszakadni, de ha valaki megteszi, harmónia fogja eltölteni. Az iskolában nagyon nehéz volt először szembe menni azzal a felfogással, hogy bulizzunk és igyunk, ettől leszünk boldogok. Majd ahogy telt az idő és egyre jobban ellent mondtam ezeknek a dolgoknak, furcsállották, de később megértették, hogy én nem szeretnék ilyen úton haladni és páran magukban is megintogtak. Nem szoktam hangoztatni, hogy keresztény vagyok, ha megkérdezik, persze, elmondom és el is hívom őket egy-egy táncházra vagy focizásra. Meg szeretném mutatni nekik, hogy nem olyan az egyház, mint amilyenek gondolják. Otthon a legfőbb gondom a lustasággal van, hogy megtegyem elsőre azt, amire kérnek, vagy ha nem is kérnek rá. Ilyenkor arra gondolok, mennyien örülnének annak, amim van és szívesen megcsinálnák azt, amire kérnek. A lustaságot még nem sikerült teljesen legyőznöm, de remélem,

Kovácsné Kiss Mária, 2 kisgyermek édesanyja

Kereszténynek lenni számomra most azt jelenti, hogy nem vagyok egyedül a világban.

Velem van Isten, mellettem a többi hívó ember. Van kitől segítséget kérni, ha elakadok az élet-

ben. Van kinek hálát adni, amikor kilábalok a nehézségekből. Van kihez imádkozni, mikor éjszakánként a gyerekeim szuszogását figyelem. Van kiben bízni, amikor kilátástalannak tűnnek a dolgaim.

Olyan emberek mellett lehetek, akik hasonló értékrend szerint élnek. Akikkel tudok közös imát mondani vagy egy nyárbúcsúztató bulin jót táncolni. Akik úgy keresztények, hogy ezzel nem hivalkodnak, hanem hittel élik a hétköznapjaikat.

Azt hiszem, kereszténynek lenni nem egy kipipálandó dolog, amit a kereszttel annak idején letudtunk, hanem egy folyamat. Ahogy az évek során változok, ahogy változik a világ körülöttem, változik a hitem is. A hit éve jó alkalom arra, hogy szavakba öntsük és tettekre váltsuk saját hitünket.

Csontos Marika, a plébániai családi napközi vezetője

Hála Istennek erős hitű, Istent mindennél fontosabbnak tartó szüleim voltak, akik - szemben az árral - minden élet-

helyzetben a szeretet parancsa szerint éltek és neveltek bennünket. Ez a minta követendő

számomra. Családanyaként kézzel foghatóan megtapasztaltam, hogy ha hittel hagyatkozom Istenre, Ő mindig megsegít. Atyai gondoskodását eddigi életemben végig magamon éreztem. A hit segít át a nehéz helyzetekben, amiket én igazából nem is nehéznek fogok föl, hanem inkább várakozásnak; várom, hogy Isten milyen módon fog segíteni - mert hiszem, hogy fog. Ezért aztán nem nyom le az aggodás, hanem fölemel a hit! Ha hiszem, hogy Isten jót akar nekem, akkor minden élethelyzetet el kell fogadnom a kezéből az üdvösségem érdekében, hiszen számomra akkor és ott az a legjobb. Még akkor is, ha abban a pillanatban a kívülállóknak szemében másképp látszik.

Előző munkahelyeimen (is) megéltem hitemet. Tudták rólam, hogy katolikus vagyok és elfogadták. Sokszor kérdezték, miért nem aggodok és idegeskedek egy-egy nehéz helyzetben.

Mondtam, hogy nekem van Valaki, aki gondomat viseli, és hiszem, hogy Ő megoldja a problémáimat. Ez a Valaki az Isten. Gyakran mondták „könnyű neked, mert te hiszel”. Igen, valóban könnyebb így élni a földi életet. Bárcsak mindenki megtapasztalná!

Nyitott templomok éjszakája

„Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.” (1Tessz 5,5)

Hagyományosan immár harmadik éve bekapcsolódtunk a Szakrális Művészetek Hetének e szép kezdeményezésébe, hogy monori művészeink segítségével és közreműködésével kicsit elvár- zsoljuk ezt az éjszakát.

Varázslatosan is sikerült: azt hiszem kifejező jelen esetben ez a szó, hiszen szeretett templomunkba valami különös, teljesen rendhagyó atmoszférát teremtünk. Falait betöltötték és majd' szétfeszítették a csodálatos tájképek, amelyek a messzi távlatokba röptettek mindenkit. (Pethő Anikó és Kiss Adél munkái.) „Lásd a templomot kicsit más fényben!” – a templom falai közt megjelent előttünk sorra mind a négy évszak, és a magas fák között a tél ridegsége mellett éreztük a tavasz lágy, finom illatait, a nyár simogató melegét és az ős gazdag forma- és színvilágát, együtt volt minden. Éreztük ezt a világot, a körforgást. A sejtelmes fényeket, ahogyan Pethő Anikó fogalmazott: „az erdő olyan, mint a nagy katedrálisok, ahogy az ember felnéz és a nap sugarai

átszűrődnek a magas fák lombjai között.” Templomunk, amely sokunknak olyan, mintha haza érkezni, megszeli-
dült és csak rólunk szólt. A közösségekről, amelyek e falak között alakultak, kapcsolatokról, amelyeket a közös gondolataink ébresztettek.

Isten házában közepén elindítottunk egy szimbolikus gyökeret, melyre megpróbáltuk felfűzni életünk egy-egy szép pillanatát, közösen megélt percek egy-egy jelenetét. „Építő kövek vagyunk mi mindannyian”, amelyre lehet alapozni, és még merészebbeket álmodni. Külön élmény volt számomra – a szervezés és készülődés mellett – látni azt, hogy mindenki mennyire készült és sajátjának érezte ezt az estét. Nagyon színvonalas, tartalmas, mindemellett fiatalos és lendületes volt az az összeállítás, amellyel Bukai Tibor ajándékozta meg az egybegyűlteket. A közösség jól ismeri már Szalai László tanár urat, aki ismét meglepett bennünket egy megható, szép történettel. A teljesség igénye nélkül szeretném megemlíteni a következőkben egy pár szereplő nevét, ezzel is tisztelegve tehetségük és

tenni akarásuk előtt. Köszönet Takács Etelkának, Erdélyi Fanninak, Winter Zsófiának és a gimnázium diákjainak, hogy felkészültek és színesítették a programot. Az esténk csodálatosan sikerült. A programok színvonalasak, elgondolkodtatóak voltak. A hívásról, a hitvallásunkról megélt tapasztalatok nem csak üres szavakként hangzottak. Jó volt látni, hogy kivétel nélkül mindegyik iskolánkban eljöttek tanárok, barátok. Együtt voltunk, felekezettől függetlenül, és egyszer csak ebben az eleve felfokozott hangulatban lekapcsolódtak a fények és az orgona segítségével Mocsári Károly „röpített” tovább minket. Csak ültünk a padban és élveztük a megszólaltatott hangok egymásutánosságát. Megszűnt körülöttünk minden, magunk mögött hagytuk a problémákat, gondjainkat: a művész az orgonán keresztül szólt hozzánk és feltöltött mindenkit szárnyaló energiával. Töltekeztünk. Az estének csúcsa, amikor az orgonajáték mellett éneklő Megyesi Schwarz Lúcia megérintette mindegyikünk lelkét csodálatos hangjával. Köszönet mindenkinek, aki részt vett és segített, köszönet azoknak akik eljöttek. Úgy gondolom, hogy mindenki töltekezve térhetett haza ezután az este után: „Nyitott ajtót adtam eléd....”
Kruchió László

Hírek

-Dec.1-én, szombaton 14.00-tól, a plébánián adventi koszorúkötés

-Dec. 2-án mise után Monorierdőn adventi koszorúkötés, 14.00-tól Vasadon

- Advent vasárnapjain 16.00-kor közös gyertyagyújtás

-Adventi rorate misék lesznek 6.30-kor. Kedden a telepen, szerdán és csütörtökön a nagytemplomban

-Szerdánként Monorierdőn 18.00-kor szentmise

-Dec. 8-án a „városi betlehem” megnyitása a biztosító udvarban.

Ajándékgyűjtés a rászorulóknak részére (tartós élelmiszer, édesség, ajándékok gyerekeknek, időseknek: ajándéktasakban vagy dobozban, zacskóban).

-Dec. 8-án 16.00-tól adventi lelkigyakorlat. 17.30-tól Adventi koncert. (Kodály kórus iskola)

-Szállást keres a szent család” a plébániai közösségek szervezésében

-Betlehemezés advent utolsó hetében. -

Dec. 16-án, vasárnap 17.00-tól Vasadon karácsonyi készülődés

Manulek Zsuzsával

-Dec. 22-én, szombaton 16.00-tól élő betlehemes. 19.00-kor Vasadon adventi hangverseny

-Dec. 23-án 11.30-tól Monorierdőn adventi hangverseny

-Pásztorjáték: a nagytemplomban 24-én 16.00-kor, 23.30-kor, 24.00: éjféle mise. Monorierdőn 18.30-kor, 19.00: szentmise. A telepen 21.30-kor, 22.00: szentmise

-Vasadon 25-én 16.00-kor pásztorjáték, szentmise

-Dec. 31-én fiataloknak szilveszteri táncház. 23.30-tól szentségimádás

Elérhetőség:

Tel: 29/412-223

email: monorplebania@gmail.com

Megújult honlap:

www.monorplebania.hu

Karácsonyi ebéd

December 25-én a plébánia és a Sant'Egidio közösség karácsonyi ebédet rendez magányos időseknek, illetve olyan embereknek, akik az utcán töltenék az ünnepet. Ha valaki ismer olyan idős embert, aki egyedül töltené az ünnepet és szívesen eljönne, kérjük, december 15-ig jelezze a plébánián. Felajánlásokat is várunk az eseményre: pénzadományt, ajándékokat, természetbeni felajánlást (alapanyagokat az ebédhez, süteményt), konkrét részvételt a főzésben, felszolgálásban, idősek szállításában autóval.